Una bona mala biblioteca

"Que la primera cosa que a un conseller li cridi l'atenció d'una biblio?te?ca siguin les seves dimensions fot una mica de pena"

ORIOL PONSATÍ-MURLÀ

De biblioteques, n'hi ha de moltes menes. Per començar, hi ha la nostra biblioteca personal, formada pels pocs o molts volums que tenim als prestatges de casa, que hem encaixat i transportat cada vegada que ens hem canviat de pis, que ens acompanyen des de fa anys, que hem llegit i rellegit o que potser porten una eternitat esperant que els obrim per primera vegada, esperant el moment propici per ser llegits. La nostra biblioteca és una de les coses més personals que tenim. No sempre som conscients que el conjunt de llibres que ens pertanyen constitueix un fons bibliogràfic únic al món. És del tot impossible que hi hagi dues persones que a casa tinguin exactament els mateixos llibres (a no ser que no en tinguin cap, és clar) i, en aquest sentit, la nostra biblioteca és gairebé un tret més de la nostra personalitat, un element més per explicar i explicar-nos qui som. Ara que sentim parlar tot el dia de canvi de paradigma, de revolució digital de la lectura i de llibres electrònics, és més important que mai recordar als nostres joves com n'és d'important que dediquin una part (mínima) del seu pressupost a comprar de tant en tant un llibre que s'incorpori al paisatge domèstic de la seva habitació. Un dia, d'aquí a molts anys, els llibres que han comprat avui els explicaran una mica qui són, els faran una companyia silent i respectuosa i potser fins i tot mitigaran una mica la solitud còsmica que, tard o d'hora, els atenallarà.
A l'altre extrem de les nostres petites biblioteques casolanes hi ha els grans equipaments públics, on s'hi apleguen desenes i centenars de milers de llibres. A Girona hem inaugurat fa ben poc un gran equipament d'aquesta mena: la Biblioteca Pública Carles Rahola. Tres mesos abans que la biblioteca s'inaugurés, el conseller Ferran Mascarell em va anunciar que estaria llesta per Nadal i me'n va parlar com d'un equipament impressionant, "la biblioteca més gran de Catalunya". Que la primera cosa que a un conseller li cridi l'atenció d'una biblio?te?ca siguin les seves dimensions fot una mica de pena, què els diré. Però de la seva inauguració ençà, sembla que la majestuositat de l'edifici s'hagi convertit en el seu actiu principal, potser fins i tot únic. Com que a mi, que sigui gran o petita, m'és ben igual, he de reconèixer que aquesta biblioteca no només no m'agrada sinó que em sembla que conté totes les característiques d'una bona mala biblioteca.
Una amiga em deia, fa pocs dies, que havia intentat entrar a la Biblioteca, però només de traspassar la porta, s'havia espantat i se n'havia anat. A algú, la reacció li semblarà exagerada, però és ben comprensible. La meva amiga és usuària habitual de les biblio?te?ques de barri. Això vol dir, entre moltes altres coses, que està acostumada a entrar a una biblioteca i trobar-hi de seguida éssers humans que li donen el bon dia; s'anomenen bibliotecaris i són francament útils. A la Biblioteca Rahola, qui et rep a l'exterior és una màquina expenedora de préstecs i, un cop has travessat la porta principal, un treballador contractat per una empresa de seguretat, de tal manera que el primer pensament que et ve al cap és si has fet res mal fet, per haver-hi entrat. Jo dec ser una mica menys espantadís que la meva amiga i, per això, he entrat diverses vegades a la Carles Rahola. A mi, però, el primer pensament que em ve al cap cada vegada que hi entro és: "i tot això qui ho paga?". Vegem-ho. L'edifici s'ha pagat amb càrrec al pressupost de l'Estat i ha costat 15.580.000 . Un cop enllestit l'edifici, però, l'Estat ens ha dit que ens ho féssim, ens n'ha donat les claus i ens n'ha confiat la gestió i el manteniment. Resulta que mantenir oberta aquesta biblioteca ens costa, cada any, 1.160.667 . I això no ho paga pas l'Estat, sinó que ho paguem nosaltres. De fet, obrir la biblioteca surt tan car que ahir divendres era tancada. Avui dissabte, també. Demà diumenge, també. I dilluns, també. No entraré a valorar si aquesta és o no és una despesa raonable atesa

la conjuntura econòmica que vivim. M'interessa més aviat plantejar la qüestió de què podríem fer amb aquestes quantitats milionàries, si en comptes de dedicar-les a obres faraòniques, haguéssim construït dues o tres biblioteques més de barri, que funcionen excel·lentment bé. La nova Biblioteca Pública, mentrestant, hauria pogut ser un equipament molt més modest, que fes la funció que li és atribuïda: col·lectar els llibres procedents del Dipòsit Legal i gestionar el seu fons històric.
La Biblioteca Carles Rahola és un nyap arquitectònic, que ha situat a les seves dues façanes naturals (Emili Grahit i Migdia), un reguitzell de portes d'emergència (l'únic altre edifici a Girona tan mal projectat és l'Hiper?cor). El material que s'ha utilitzat (U-Glass) per revestir-ne l'exterior, d'aquí a quatre dies estarà tan brut que farà fàstic (ja ara comen?ça a donar mostres de tenir una relació conflictiva amb el rovell que es desprèn de les guies metàl·liques) i l'interior ha estat tan ben pensat per a fer de biblioteca que no s'hi pot caminar sense produir un estrèpit ben desagradable per a qui intenta llegir en silenci. La Biblioteca Rahola és molt gran, sí. Ara només li falta ser una biblioteca.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/04/04/bona-mala-biblioteca/717667.html?utm_source=rss